

toen zijn broertje met de andere jongens — zee-roovertje speelden, zich aan te laten monstren op een der schepen der Groenlandsche Visscherij.

Destijds namen wij nog een werkzaam aandeel in de walvischvangst en de lezer, die Jan Willemsz. op zijn tocht, vergezelt, krijgt er een aardig kijkje door op een tak van nijverheid, die destijds veel inbracht, maar ook menig menschenleven kostte.

Maar Jan Willemsz. bracht het, gelijk het een rechtgeaarden romanheld uit den ouden tijd paste, heelhuids af en alles eindigt best.

Gaarne beveel ik dit boek ter lezing aan.

Nu... *Iets Kleins*; het is een bescheiden geschriftje en bevat een achttal korte schetsen, gevoels-stukjes, die zich heel goed laten lezen.

Een geschikt werkje om voor St. Nicolaasgeschenk te geven en prettig om nu en dan eens op te nemen, om even, in 't drukke leven, om ons heen, stil te staan en eens na te denken. „Naast Elkander.” *Een zomervacantie*; en „*De Windvaan op het landgoed*,” dunken mij de best geslagde, vooral het laatste staat verre boven de anderen.

EEN IJDEL PRAATJE

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Ik heb op 't oogenblik een zeer knorrige bui. 't Is me bepaald een behoefte, om te knorren. En nu zal ik van die stemming gebruik maken en de *Meisjeswereld* beknorren over iets, dat me al gehinderd heeft, zoolang ik oogen had om te zien, en een humeur, dat verstoord kon worden.

Een ijdel praatje zal 't zijn, want 't zal de kleeding der meisjes betreffen.

In mijn gedachten stormen opeens alle meisjes, die de gewraakte kleeding of kleedingschikking dragen, op me af.

Niet om me op te eten of door elkander te schudden, maar eenvoudig om zich spoedig aan mijn blik te vertoonen, spoedig haar standje te ontvangen, er spoedig mee weg te hollen — en dan er spoedig haar voordeel mee te doen —?

„Mijn lieve, beste Em, nu heb je een aardig, donkerblauw blousje aan, wezenlijk heel aardig. Maar wat doet er nu, in 's Hemelsnaam, dat paarse, paarse lint op? Heb-je nu ooit van je leven een laffer, zouteloozer kleurcombinatie gezien dan donkerblauw en hel-lila? Had-je nu niet een minuutje langer kunnen doen over je toilet, en een ander halslint kunnen kiezen, zachtgeel, of rood desnoods, of anders maar gewoonweg zwart? Maar paars! paars! He, doe 't eens even af, want 't effect van de, wezenlijk lieve, blouse gaat heelemaal verloren. —

„Nee maar, jij bent er een! Op die blouse behoort heelemaal geen halslint! Er zit zoowaar een keurig net, gewerkt boord op van 't zelfde.

„En daar heb jij die paarse lap omgezwachteld.

„Je deedt 't dus niet, omdat je zonder halslint

niet kon gaan en toen in de haast maar 't eerste, 't beste, of liever 't slechtste hebt gepakt — maar je deedt 't om je mooier te maken. O, lieve Emmy, nu moet ik lachen! Dat zijn tweesmakeloosheidjes voor één! Doe nu enkel eens een broche op je blauwe boord aan. Is dit nu niet veel beter? En als je nu heel, heel keurig wilt wezen, rijg er dan een fijn witgeborduurd kraagje in. Geen kant, hoor! Want je blouse is veel te eenvoudig en net, om die met kant op te smukken. Het moet zoo'n gesteven, smal geborduurd reepje zijn, liefst met vierkante hoekjes. O, ik bedenk me daar, je hebt er nog wel drie, of vier thuis.

„En dan doet zoo'n dom meisje een paars lint op een blauwe blouse aan!”

„Wel Jeanne, dat 's een keurig japonnetje. Of noem-je 't misschien nog een jurk? Een mooie jurk dan. Ik heb jou eigenlijk nog nooit in zoo'n elegante jurk gezien. Gewoonlijk draag je heel eenvoudige sportachtige schoolkleeren.

„Die strooken op je rok wapperen zoo aardig, als je loopt! En de kant van 't lijfje is keurig om je schouders geplooid.

„Maar zeg — ben-je wel goed? Zie-je wel, dat je nog geen damesachtige jurk waard bent? Wat een centuur! Zoo'n breed sportding; wit, met een leeren zakje — en je jurk is rose — en met die jurk zul je, zeker niet, aan sport doen. —

„Malle meid, weet-je, waar die riem goed op staat? Op een witte piquéjurk, of op je strandjurk van wit flanel, maar op een jurk met wuivende kanten en wapperende linten een sportcentuur! Zeg, als je maar even nagedacht had, of jezelf eventjes bekeken, dan had je niet je mooie pakje zoo bedorven, echt bedorven.”

Ik weet toch niets, dat Toos zóó goed staat, dan dat strenge, *tailor-made* mantelpakje. En alles draagt ze zoo in stijl er bij! Haar *up-and-down*, met 't kleine, kleine aardigheidje van lint, staat zoo netjes boven 't strakke, grijze manteltje; de licht leeren Engelsche laarzen komen zoo keurig net, onder den voetvrijen rok vandaan. Maar waarom heeft Toosje haar hoed nu ook niet bij haar pak uitgezocht?

Een eenvoudige *canotier* of een groote, platte *matelot* zou er eerst recht goed bij staan — honderd keer beter dan die lawaaijerige hoed, dien ik toch zoo leelijk vind voor jonge meisjes. He, zoo'n hoed met, ik weet niet hoeveel linten en strikken en hangende kant en gefronste tule!

„Wacht daar nog maar een beetje mee, en zet 'm tenminste niet op bij je *tailor-pakje*, alsjebliet niet! Je bent haast net zoo dwaas als Annie, die gisteren haar fietshoed op had, toen ze in een fladderende kanten jurk naar 't strand ging.”

Al die kleine meisjes-misgrepen zijn me een ergernis.

En dan komen nog de opengewerkte garen sporthandschoenen, als je wandelen gaat in je mantelpak of in een lichte japon, en de lichte glacé'tjes, vuilgedragen op de fiets! Meestal houdt de draagster ze geen vijf minuten aan, want glacé is niet makkelijk op de fiets — doch meegepakt worden ze toch voor dat doel.